

Aykırı Üzünçler

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 17 Mayıs 2016

Sözsüz ısıkların çığırkanlığı ki asla haz etmesem de, dönüp dönüp baktığım ufkun çizgisinde teğet geçen en sancılı ebemkuşağı...

Kuşatıldığım kuşakların en kusursuz dönencesi belli ki aslolan ve asılsız ihbarlarla süzülen kara bulutlar.

Kara iken aka çalan, ak bilip de zedelenen beyazın gerdek sevinçleri.

Gergefi belli ki ömrün hem de en çatık kaşlısından söz öbeklerine kısırlımışlığı yine döngünün ibaret olduğu belirsiz bir ibre, sağ sol ayırımında bile hedeflediği istikameti tutturamayan ahenksiz bir tını, tüm bilinmezliği teğet geçen ve hanidir devre arası sinen o rehabetin gün batımında ılık çalan kırlangıç düşlerim.

Sere serpe düşlerim, sersem sepelek kaygılarım ve sonsuz badirelerin ıslak sancısında gebe iken hüznün bir gün sonrası doğmaya meyilli ve her nasılsa erteleyemediğim.

Elit bir kışkaç belli ki anlık düş kırımı o muhalif ritmi yitirmişken gün batımı rast geldiğim kayıp bir kumru yavrusu.

Bağrı yanık düşler biriktirmek kadar da sanrılı bir ömrün hükmündeyken, zor olmasa gerek, dediğini duyar gibiyim uzaktan akseden sessizliğin sözsüz iletişimde kavuşmaya ant içmişken en imkânsız aşka.

Aşka âşık serkeş bir tını iken muteber kılınan her nasılsa gönülsüzce seğirtiyorum bir günden diğerine üstelik haftaları ve ayları saymayı bırakmışken. Asılsız yıllar kadar muzdaripim aykırı düşleri çatık kaşlı elemin peyzaj bildiği boşluğa yığarken bilinçaltımdaki en aykırı resmi.

Bir gölge iken muktedir kılan ve bir insan iken kayıplarla yüklü hem de en kaygılı var oluşun durağan tınısında yalıtıldığı bir mizaç kadar da un ufak edilmişken benlik.

Tutumsuz bir seyri olsa da aşktan ibaret bir tümceye yığılı tüm serzenişler kadar pervasız ve gönüllü gönülsüz aday olsak da müphem yarınlara, hangi somut veriyi muteber addetmek mümkün ola ki hele ki devingen rotanın standart sapmaları ile gömülü bildiğimiz asılsız zihniyetlerin gayri kabulü rücu soyutluğunda somut addedilen tek bir veriyi bile hazine bulmuşçasına sahiplenen.

Telaffuzu, rahvan bir teselli addedilebilecek bir döngü iken maruzat eylediğim ve aykırı bir izdiham kadar da ayan beyan sunumunda üç beş gölgenin, hiçliğime muhalif varlığımla kıyamdayım hem de mazeret

gösterebileceğim hiçbir duygumu sahiplenmezken.

Tek bir kıvılcım nelere muktedir hele ki bir benzin deposunda soluklanmışsanız.

Rahmet okuduğum kim varsa, özleminde ve de çok uzağındayım.

Rahmet okuması gerekenlerle hiçbir sorunum yok zira addedilen karanlığı gönüllerinde konuşlandırmışlar.

Atıl bir rüyayı mesken ediniyorum gece güne kavuşmadan. Ne garip! Mimlediğim hangi tahayyül ise zehir zıkkım oluyor nakşeden o anlık neşem. Çalmalarında izin verip vermemem söz konusu dahi olamaz. Olsa olsa izafi bir mutluluk onlarınki: Kâh gözyaşlarımdan medet bulan kâh çocuk sevinçlerimi anlamaktan aciz. Bu da asla bir sorun değil ki olmamalı da. Ne de olsa çalıntı hiçbir duygum yok ve her nasılsa hiçliği kerrat cetveline koyduğumdan bu yana sonsuz haneli bir sevince iştirak ediyorum.

Sıra dışı hezeyanlar biriktiriyorum kimi zaman.

Sırasız aşklara düşüyorum günbegün.

Adı sanı olmayan kadınları, adamları belliyorum yüreğimin en derininde hele ki sevgiyi pelesenk ettiğim şu muhalif ve çıtkırıldım benliğime düşmüşken yolum, sıramı savmanın da ötesinde nice kuyruğa dâhil oluyorum ve üzünçler kasadan geçtikçe pekişen mutlak sevinçlerimi pay ediyorum gönül dostlarımla.

İnsanlardan kaçtıkça seyreliyorum.

İnsanlara yaklaştıkça nakşediyor doğurgan ve buyurgan imler kadar da tehdit yüklüken anlamsızlık. Anlam olmaya çalıştıkça ve anlam yükledikçe ruhuma, görüyorum ki; bilmediklerim rötuşluyor o siyah beyaz resmi: Bir elimi tutan babam ve o gök gözlü kadın yine sol yanımda ve en batılı kucaklamışken evren, sıra dışı bir muziplikle ahkâm kesiyor reçine gözyaşları. Akan oluk oluk ve demlenen yürek sesim ve nihayetinde nükseden o hülâsa ve devingen rahmet yüklü gök kubbe.

Gördüğüme vakıfım ve sevdiğime de ama en önemlisi sevildiğime.

Duyduğuma vakıfım diğer yandan hatta duymadıklarına da ve keşke duymasaydım deyip ansızın gözyaşlarına boğulduğum ve derken müşfik bir dokunuşla ruhumu kavrayan o görünmez hale.

Ah akılsız başım, deyip duvarlara sayıp sövdüğüm sessiz çılgılıklarım.

Ardı ardına attığım kırık kahkahalarım ve pay ettiğim ama yine de eksilmeyi beceremeyip anbean

çoğaldığım...

Şimdi demeliydim ki, deyip de başlayamadığım herhangi bir cümle.

Keşke demeseydim dememe ramak kala, yeni baştan okuduğum bir metin ki zikrettiğim ne varsa bir o kadar beyhude kimine göre ve bir o kadar rahmet yüklü ime tekabül eden ve hayli patavatsız bir haykırış iken değil duymaktan görmeye dahi tahammül edemediğim o silik gölgem iken kıymete binen anlık bir dönüşüm ile peyda olacak bir mizansene teğet geçen...

Düşlediğim münafık bir redif mi yoksa düşe kalka büyürken, küçüldüğüme kani olduğum asılsız bir hikâye kadar da beyhude?

Aykırı üzüncüler, ayracında düşlemsel imgelemin, tozutmmuş evren.

Toz konduramazken, tezat bildirgesi anlık tahayyüllerin olur da gölgelenir biteviye akarken pınar başı ölü yüzleri rahmet bilip de sakındığım yine de heyula bir varoluşun çeperinde, kaynarken düş izlekleri saklı gıyabında hanidir bekleyip de eremezken hidayete.

Günden öte, dünden sonra, bilinmez bir son iken miladı yeniden var oluşun, süklüm püklüm dokunulmazlığı evrenin ve Tanrı soyutlarken, tek bir hazne yarısı gölgeli, yarısı mihrak bir sancının dibinde o kaynar öfkeleri ile insanlığı yitik canlı kesim, yaratılmışlığın sancısı ile ölümü teğet geçen efkârım.

Tümden gelen gayri meşru edimlerle hatmederken ömrü ve her nasılsa görmezden gelindiğim o sarkacın hibeli dokunuşu belli belirsiz tanrısal bir dokunuş doğarken yeni gün, yine de tescilli hükümsüzlüğüm yine de garba dönük kimliksiz hükümranlıklarında devrik bir tümce kadar kaypak ve kaygan olası yarınlar. Olmazın olurunda, günden mütevellit oysa yaşamadığım mutluluk, bir gölgeliğe esir düşmüş iken görünmeyen yanım. Varsıl bir kıyamet hepi topu, anlık bir tahayyülün sunumunda haz etmesem de devinen çılığın ihtirasları rahvan benlikler düşmüşken bir kez aşka.

Uzunluğunu kestiremediğim bir ömür haliyle kırılğan, haddinden fazla gölgeli belli ki, diye başlayacağım her bir cümlenin uzantısında teselli bulacağım bir ikrar iken soluduğum ve solduğum günbegün.

Günden ırak bir ıssızlık, dünden kalma o bakir yalnız imgeler alabildiğine rahvan bir kayıtsızlık iken peyda olan.

Mütereddit ruhumun engebelerinde, görünmezliğim ile tescillendiğim sancılı bir var oluşun hikmeti kadar anlama zorluğu çektiğim istikrarsız bir ivme: Rampası bile anlık bir gıybet kadar kaygan ve saf tuttuğum satır başı cümlelerin pervazında, umut ve hayat göz kırparken, ben her nasılsa saklı sükûnetim

kadar pervasız ve doyumsuzum.

İndindeyim belirsizliğin ve kimsesizlik kadar acıtan bir tahakküm evrenin sırtıma yüklediği. Ayyuka çıkan beşeri zafiyetlerin tüm tedirgin ve muhalif dokunuşu kadar uzak tutarken yine de yakın addedilen gölgeli bir ağaç dibi: Tüm kayıtsızlığımla misafır etmişken tanrısal dokunuşunu kibirli ve menfi sır yüklü beyanatlarında bir kum zerresine tekabül eden, dokunaklı ve izafi varlıksız rabitaların güme gitmiş tecellisi kadar huzursuz bir önyargı ile çevrelenmişken...

Mühimmat deposu adeta şu ıssız ve yerli yersiz isyanlar, hanidir duymaktan imtina etsem de birlik ve hakkaniyet beklentim ile köşenin tam da girizgâhında elimde beyaz bir bayrak ile selam verirken insanlığa...

İnsanlık ve pervasız dokunuşu hatta taciz addedilebilecek o tahakkümperver yetileri ile donatmışlarken dört bir yanını, eksen bildiğim o düzlemde salkım saçak adımlarken gayri ihtiyarı ve edimsiz bir niyazı dolamışken dilime.

Zimba gibi asaleti o var oluşun hanidir asılsız bir tahakkuk kadar baştan çıkarıcı iken yüz görümü saflığı, tahayyülden de öte, gerçekçiliği ile bir adım ötemde isyan bildiğim serzenişlerine sığdırdıkları sakıncalar ile ahkâm kesmek ise düşen paylarına.

Sakıncaların ihlal eden, gönülsüz dokunuşları ile tehdit eden asil yoksunluğunu mizacın velhasıl beklenti yüklü suretsiz dileklerine sığdıramadığı kadar yüksünmekse tek sorun.

Tek soru ve karşılığında doğurgan imgeler kadar akla zarar hoşnutsuz bir tezahür tüm izleklere yığıdığım sakınca yüklü beyanatlarda düş bozgunu kaygılar, epeydir sonlandırmak olsa da tek emaresi başa sardığımız aynı film: Koruk sancılar belli ki hidayetin izdüşümündeki tek sıkılgan ve sakıncalı istihbarat yine tedirginliklerimizin uzantısındaki ikrar yüklü tepkisizlik kadar acı verirken.